

**ŽAN
RENO**

EMA

Prevela s francuskog
Gordana Breberina

 **Laguna** 

Naslov originala

Jean Reno

EMMA

Copyright © XO Editions 2024. All rights reserved.

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation copyright © za srpsko izdanje 2025, LAGUNA

Mojoj ženi i deci

Naš život je naša najveća pustolovina.

Ranije

Mora da je samo deset stepeni ispod novembarskog plavetnila. Nema nikoga na auto-putu s četiri trake, osim kamiona koji treperi na horizontu. Kazaljka pokazuje preko sto trideset. Ema još više ubrzava. Drum promiče, hipnotičan. Volan joj podrhtava ispod prstiju. Premišlja se da li da pusti *KokoRouzi*, trenutno njen omiljeni CD, ali Žana, njena majka, drema pored nje.

Maltene je sustigla kamion. Iza njega se trese neki stari sitroen, koji se zalepio za njega. Kamiondžija ide mnogo brže od devedeset kilometara na sat, koliko je istaknuto na vozilu. Najmanje sto deset. Ema daje žmigavac da ga pretekne.

Sve se dešava istovremeno, u opštoj zbrci, kao na uspo-renom snimku.

Sitroen koji skreće, zaslepljujući sjaj sunčevog zraka, stopalo koje klizi preko papučice za kočenje, vrisak njene majke, udar, vrisak koji ne prestaje, zanošenje pre prevrtanja.

Jedan, dva, tri bureta!, peva glas u njenoj glavi.

Nebo, put, nebo, pokidana trava, blesak, a onda tišina, poput praznine posle grmljavine.

Ema, koju je zadržao pojas, otvara jedno oko i posmatra svet okrenut naopačke. Miris dolazi prvi, čak pre osećaja: izgorela guma, benzin, zemlja... i još nešto. Miris koji štipa za grlo i oblaže ga gvožđem. Ona okrene glavu, u kojoj se sudaraju okrajci misli.

Njena majka visi naglavačke, kao i ona, otvorenih očiju, kao i ona. Zuri u nebo kroz crvenu kišu krvi.

Zuri u nebo.

Ema tone u mrak.

1.

Leti kroz kišu stakla, leti i telo joj se okreće dok beskonačno pada. Sigurno je bučno, škripa kočnica, cerada koja se cepa, ali ona ništa ne čuje, to je bešumna lomljava, prigušeni vrisak, zadržan u grlu...

Ema se uspravi u krevetu, srce joj kuca kao ludo, u ustima joj je ukus gvožđa. Protrese glavu, još ošamućena. Košmar je obično probudi jednom mesečno.

Mardi mjaukne, negodujući, a onda se protegne, topeći se od zadovoljstva. Bledo svetlo prolazi između zavesa. Budilnik pokazuje 6.11. Ema se umota u jorgan, rešena da ponovo zaspi. Začuje se pređenje. Zapovedničko.

„Dozvoljavaš li?“

Ne. Mačor ne dozvoljava ništa osim pune saradnje. Gura je njuškom, gricka joj rame dok ne ustane iz kreveta. Mora da je taj mačor reinkarnacija Kralja Sunca, uopšte ne toleriše uvredu veličanstva.

U dnevnoj sobi, cipele razbacane po podu, gomila rublja koje treba složiti, prljave šolje, poslužavnik s podgrejanom zamrznutom hranom od prethodne večeri, knjige, krojački

metar – ko će ga znati zašto! – izgužvane čarape... Žana se sanjalački osmehuje u svom ramu na uskoj polici obojenoj u limun-žutu. Ema je mahinalno pomiluje u prolazu.

„Ćao, mama.“

Obožava svoj stan. Pre renoviranja, to je bila obučarska radionica njenog dede. Izlog je ustupio mesto zidu od providnih cigala, zbog koga prostorija izgleda kao akvarijum. Skladište je zamenjeno sobom i kupatilom koji gledaju na bašticu, Mardijevo lovište. Stari obučarski sto sada služi kao kuhinjsko ostrvo i odvaja čajnu kuhinju od dnevne sobe – akvarijuma. Ema je veoma vezana za taj veliki izgrebani komad nameštaja. Kad seče povrće, ponovo čuje zvuk hiljadu puta ponovljenih pokreta obučara pogurenog nad svojim delom – sečenje, šmirglanje, šivenje ili zakivanje, laštenje, glačanje – ponovo vidi njegove čvornovate, neverovatno vešte šake, koje su je opčinjavale kao malu. Delić njega i dalje postoji u tom drvetu.

Čini joj se da su jutros kuhinjske pločice ledene, za to je kriva nesanica zbog koje je ostala budna dokasno. Otvara frižider, uzima konzervu paštete „premijum“, gnječi mešavinu u tanjiru namenjenom za to – „Mus od pačetine za zahtevne mačke“, piše na etiketi. Po pola konzerve ujutru i uveče, u skladu sa veterinarovom preporukom. Zdravlje je jedina oblast u kojoj nameće svoju volju kralju Mardiju. Što se ostalog tiče, on odnosi ubedljivu pobedu...

Dok se natapa kafa, nasloni se na staklena vrata koja gledaju na baštu. Jedna katalpa se uzdiže na sredini raskvašenog travnatog kvadrata. Procvetao je solanum pored kamenog zida. Svake godine se zariče da će srediti povrtnjak, ali nika-ko da se reši. Baštovanstvo zahteva planiranje, a ona to mrzi.

Nedostatak sna izaziva prijatnu malaksalost. Paradoksalno, kad je umorna, čulo dodira joj postaje istančanije i

tada najbolje masira, kao da je premorenost podstiče da isključi glavu. Ipak, da može da bira, više bi volela da je spavala sedam sati bez prekida kako bi se lakše uhvatila ukoštac sa danom.

Prokleti Dan D!

Nebo je oblačno, ali je kiša prestala. Lemonije bi mogao da dobije nervni slom ako bude bila provala oblaka kad stignu vipovci. Ta slika je natera da se zakikoće, mala osveta za nedelju koja se upravo završila. Kako se približavao ovaj dan, direktor centra za talasoterapiju u Portiviju toliko ih je gnjavio da je to bilo na ivici zlostavljanja. Svašta se desilo: raspored – naprosto je ukinuo skraćeno radno vreme i slobodne dane za vikend – dovođenje tima sa strane kao pojačanje, novi peškiri izvezeni zlatnim koncem i specijalna uniforma za osoblje određeno da bude uz Njegovu Ekse-lenciju i Njegovu Svit – Ema jasno vidi velika slova kada direktor govori o delegaciji. Njena koleginica Kler kaže da je sigurno okrećio kancelariju u crvenu i zelenu, boje Omana! Navikli su, međutim, na dolazak slavnih ličnosti, od moćnih industrijalaca do filmskih zvezda, ali nikad nije bio toliko uzbuđen... *Da li su u pitanju pare ili prestiž?*

Lemonije je srdačan pedesetogodišnjak koga muče nizak rast i početak ćelavosti, jednom rečju, gotovo običan muškarac koji se ističe samo zato što je ambiciozan. Po Eminom mišljenju, njegova uglađenost je samo loša maska. Nije uspeo da postane tiranin, pa pati zato što upravlja hotelskim kompleksom, ma koliko on bio velelepan. Najčudnije je što on toga verovatno i nije svestan. Trči za moćnicima u nadi da će se njihov sjaj odbiti i na njega, a poseta delegacije Sultanata Oman podigla je veliku prašinu. Otkako je, pre osam nedelja, najavljen njen dolazak, grad bruji od najneverovatnijih glasina i pretpostavki. Ema ne bi uopšte obraćala

pažnju na to da je Lemonije nije izabrao za maserku zaduženu za Njegovo veličanstvo, što je „ogromna čast, nadam se da ste je dostojni!“ Pošto ne može da uđe za njom i u sobu za masažu, prisiljen je da zanoveta o najsitnijim pojedinostima i triput dnevno proverava logistiku.

U normalnim okolnostima, direktor je dovoljno uviđan da se drži na distanci. Na čelu je jedne luksuzne ustanove, Ema je samo zaposlena radnica i, iskreno govoreći, ne može da služi za primer. Odavno bi je, naime, otpustio da se njene masaže ne dopadaju ogromnoj većini najzahtevnijih klijenata. I najbogatijih... S druge strane, iako je Lemonije stereotip šefa od koga treba bežati, Ema nema ni najmanju želju da traži posao na nekom drugom mestu, a pogotovo da otvori sopstveni salon. Za nju je razmišljanje o budućnosti nalik na naginjanje nad provaliju od koje dobija vrtoglavicu. Odmah povlači paralelu s baštovanstvom: ne sadi se ništa što nema korenje, stoga ne može da planira svoj život dalje od vikenda. Ne sa tom prošlošću koja je vuče unazad...

Kafa je mlaka. Ema je ispija u jednom gutljaju. Sedam je sati i deset minuta, pa se unapred nervira zbog pomisli da će uparađena čekati vreme za polazak. Treba da bude u centru tačno u deset, delegacija stiže u jedanaest. Lemonije je bio vrlo jasan: svi moraju da budu na svojim mestima! Ako požuri, može još da ode do okeana.

Ulice su gotovo puste; samo malobrojni matorci vuku kolica za pijacu ili jogunastog psa. Ema brzo okreće pedale. Njen bicikl ima samo tri brzine i jedan točak je iskrivljen, ali ga svakodnevno koristi, makar i sekire padale. Njena prijateljica Penelop ne shvata kako neko može bez kola, uverena je da je to sastavni deo „problema zvanog Ema“: ženska i po, neudata, neobična i prilično nedruštvena. Ema je podseća na svoje ekološko delovanje. Uzalud. Penelop

to ne zanima. Žana je takođe bila velika ljubiteljka prirode i zagrižena aktivistkinja. Za Emu je njen bicikl i amajlija i podsetnik na vrednosti koje joj je majka usadila.

Zbog potrebe da sve posmatra kroz prizmu svog odnosa s majkom, ponekad ima utisak da je klinka koja uživa da češe krastu dok je ne raskrvari. Da bi mogla da funkcioniše, potrebna joj je njena doza mešavine griže savesti i lepih uspomena...

Kad izbije na Bulevar de la Tenjuz, odveze se do biciklističke staze uz obalu. Nebo je danteovski prizor senki i svetla koje se odbija o površinu vode, čija boja ide od zelene do crne. U olujnim danima talasi kvase nasip, ali se vreme upravo prolepsava. Opijena vetrom, ubrzava tempo, otvorenih usta kako bi hvatala raspršene kapi. Okean raspaljuje njen osećaj da je slobodna poput vazduha, neuhvatljiva.

Krene da pevuši u ritmu vožnje baladu Pita Doertija *The Fantasy Life of Poetry and Crime*.

Tik ispred rta Kongal, na vrhu poluostrva, zaustavlja se da obuče duks. Iznenadni nalet vetra odnosi njenu radost. Kongal je omiljena plaža njene majke. *Bio je*. Ema namerno upotrebljava pogrešno vreme, na taj način ponovo uspostavlja vezu ili privremeno ublažava prazninu, svejedno. Uspomene, bicikl, to parče zemlje koje šiba maestral, razgovori u njenoj glavi... Žana je tu negde.

„Nedostaješ mi, mama!“

Oduvek joj se činilo da ne postoji jasna granica između sveta živih i mrtvih. Ne postoji ucveljenost, ne postoji pravo odsustvo, to je pre fizička potreba za milovanjem i mirisima. Ema bi skoro sve dala da ponovo oseti majčin zagrljaj. Ove godine će tome biti devet godina, kraj jednog ciklusa.

Ti si je ubila...

Otera glasić u svojoj glavi i ubrza, prođe kroz kamp sa četiri zvezdice, dugim prolazom između drvenih kućica na

točkovima. Pod naletima vetra, borovi izgledaju kao izvrnuti kišobrani.

Posle parkinga, peščana staza koja vodi do rta zabranjena je za dvotočkaše. Produžava njom ne hajući za znak. U osam i petnaest neće biti mnogo ljudi da bi joj neko zamerio.

Kad stigne do orijentacione table, siđe s bicikla i krene ka okeanu, raširivši malo ruke. Vetar je toliko jak da joj preseca dah i ostavlja na jeziku slanu suzu. Majka joj je pričala da je to radila već sa tri godine: širila je ručice kao krila, uverena da će da poleti.

„Bojala sam se, dušo, da će olujni vetar da te odnese...“

Na ovom mestu, njena majka je svuda. Ema pokušava da zamisli njenu gracioznu siluetu kako zaranja u talase. Žana je bila divlja i luda, toliko lepa da je oduzimala dah, i volela je da pliva zimi, „da razdrmam ćelije“, govorila je smejući se.

Na pučini vire dva ostrvceta, „mala rupa“ i „velika rupa“. Do Tul-Bihana može da se stigne kad je oseka. Na Tul-Brasu su pronađeni galski grobovi.

Tamo treba da počivaju kosti njene majke.

Na Dan Svih svetih, Mišel, njen otac, hteće pošto-poto da je odvuče na groblje. Za Emu to nema nikakvog smisla, osim onog najtrivijalnijeg: niz tela u raspadanju, u kutiji. Zašto bi se duša držala tog zloknog mesta? Naježi se kad pomisli na oca. Iako ga voli, ne može da podnese njegov konformizam. Kako je Žerar, obučar, ratni heroj, mogao da bude otac poslušnog, već poraženog sina?

A Žana? Sigurno su bili zaljubljeni jedno u drugo...

Ema se brzo skine. Obukla je stari kupaći kostim i stavila u ranac donje rublje i peškir. Vetar je zaledi na nekoliko sekundi. Ide po granitu do vode. Zapljusne je mešavina

groznice i ljubavi, kao da kamen i njena majka potiču iz istog izvora. Malo joj se vrti u glavi, ali to je od ushićenosti. Ona čučne i spusti dlanove na stenu kako bi bolje osetila njenu snagu.

„Vidiš, i ja ću da razdrmam ćelije!“

Vetar ništa ne odgovara. Ona onda ustane i uđe u more. Ledena voda deluje na nju kao ugriz. Vrisne od bola, za-
leđena do kostiju. Ako neko naiđe, biće dobar primer za predavanje o tome koliko je neodgovorno ponašanje opasno, ali baš je briga. Da ne postoji rizik, zadovoljstvo ne bi bilo toliko jako.

Ne razmišljaj!

Baci se pravo u talas i grozničavo zapliva kraul, nošena snagom okeana. Termički šok, zbog koga je od hladnoće peče koža, izaziva nalet čiste energije.

Struja je vuče ka pučini, ali koristi snažno odbijanje talasa od obale kako se ne bi previše udaljila, uzburkani okean je gura. Pošto se neko vreme bori kako bi ostala u zatonu, konačno pronalazi ritam i svoju putanju. Redovno podiže glavu i proverava da nije skrenula ka ostrvu, odakle ne bi mogla da se vrati. To je poput borbe između vode i nje, sićušne devojke koju pokreće njen gnev prema titanu Okeanu.

Ema je u tom trenutku istinski živa, ostalo više ne postoji.

2.

Tutnjava zapara nebo i, pojavivši se niotkuda, dva savršeno sinhronizovana mlaznjaka krenu da iscrtavaju polukrug kako bi se našla u liniji sa aerodromom.

Na pisti u Lorjanu uzbuđenje je na vrhuncu. Bretonci ne pamte da su ikada videli takvu raskoš i takve mere bezbednosti. Pet mercedesa, poređanih u besprekornom nizu naspram falkona 7X, čekaju sa upaljenim motorima da se otvore vrata aviona. Nedaleko odatle, odbor za doček stoji u stavu mirno: zamenik prefekta, gradonačelnik, okružen visokim ličnostima, Gijom Lemonije, direktor centra, i doktor Arman Mitoa, njegov poslovni partner. Dvadeset godina ranije, dok je radio za jednu japansku kompaniju za morsku biologiju, Mitoa se sprijateljio s mladim istraživačem Bundi Satom. Zajedno su napravili mešavinu algi na bazi *Fucus vesiculosus*, crnog goemona i makroalgi, koja može da leči reumatske tegobe. Zahvaljujući njihovoj formuli – čuvanoj isto onoliko strogo koliko se čuvaju šifre za ispaljivanje nuklearne rakete – centar se uzdigao u rang najboljih centara za talasoterapiju na svetu. Sato, koji je naprasno umro od

pucanja aneurizme, nije uživao u posledicama njihovog uspeha. Uprkos opiranju Gijoma Lemonijea, koji nije baš bio raspoložen da na zidovima svoje ustanove oda počast „slavnom neznancu“, komemorativna ploča sada krasi ulaz u zgradu, u skladu sa željom doktora Mitoa.

Vrata mlaznjaka otvaraju se istovremeno kako bi izašlo dvadesetak putnika. Telohranitelji su u crnim odelima, važne ličnosti u belim galabijama, a njihovi advokati u besprekorno sašivenim sivim odelima. Jedan čovek, mlad, preplanuo, srdačnog izraza lica, odudara od grupe. Tarik Kan. Jedino se on osmehuje, jedino on može to sebi da dozvoli, pomisli Lemonije s trunkom zavisti.

Njegova pesnica vam, s druge strane, nemilosrdno lomi kosti.

Razmenjena je pokoja reč, ništa važno, klasičan protokol. Dok advokati brzo završavaju proceduru s carinicima, važne ličnosti prilaze mercedesima, pod budnim okom ljudi iz pratnje. Lemonije i Mitoa ulaze u druga kola, iza automobila Njegovog veličanstva. Centar je na manje od sat vožnje odatle, ali im je gradonačelnik ipak dodelio jedinicu vojnih motociklista da ih prati.

Raspored za taj dan je krcat, od njegovog uspešnog sprovođenja zavisi sudbina tog neočekivanog partnerstva. Tarik Kan je bio vrlo jasan: hoće sve da pregleda, ispita članove timova, proveriti stručnost. Advokati će sročiti konačan izveštaj o reviziji započetoj pre tri meseca. Lemonije računa da će ručak ostaviti snažan utisak: obrok je osmislio kuvar s Mišlenovom zvezdicom, zvanice su pažljivo izabrane – lokalni preduzetnici i dve slavne ličnosti iz Francuske – da ne bi sve bilo previše zvanično.

Tretmani su predviđeni za kasno popodne i odabrani su na osnovu upitnika dostojnog Štazija: omiljeni miris i

teksture gospodina Kana, muzika za opuštanje, zabranjeni pokreti, boja bademantila... Takođe je predviđen poklon-paket s personalizovanim proizvodima.

Kad uđu u centar, Gijom Lemonije zauzda uzdah olakšanja. Zaposleni stoje u polukrugu, recepcionarke su u ružičastom – suknje su, za svaki slučaj, produžene za deset centimetara – osoblje zaduženo za tretmane u besprekornim je uniformama, beloj bluzi i pantalonama.

Uz malo sreće, mogu da sklope posao...

Ema se pola sata ranije pridružila timu, s priličnim zakašnjenjem. Njen izlet do okeana trajao je duže nego što je predvidela i morala je na brzinu da sredi nokte nakon što je oštetila lak na stenama. Šake su joj sredstvo za rad, dlanovi snažni, prsti dugi i vretenasti, fanatično ih neguje. U nedostatku vremena, odlučila je da još mokru kosu samo skupi u nešto nalik na francusku punđu što, iskreno govoreći, nije baš po propisima. Što se ostalog tiče, samo je namazala kožu hidratantnom kremom.

Dok stoji ispred svojih kolega, oseća kako je obuzima nerazuman, nervozni smeh. Postrojeni su kao na paradi ili u nekoj parodiji *Dauntonske opatije*. Lemonije ju je stavio „u izlog“, pod izgovorom da će ona biti zadužena za tretmane namenjene Njegovom veličanstvu. Zapravo je svaka prilika dobra da se Ema izloži u prvom planu – naročito na reklamnim lecima – ne toliko zbog njenog dara za masiranje, koliko zbog njene izuzetne lepote; ona je neka vrsta plavokose Ave Gardner nepredvidljivog temperamenta...

„Stižu!“

U trenutku kad vozila uđu u prostrano dvorište, Ema je ponovo pribrana i preslišava se šta piše u dokumentu

koji joj je Lemonije dao kako ne bi nešto zabrljala. Sultanat Oman, čija privreda počiva na proizvodnji nafte, počeo je da sprovodi plan diversifikacije čije su okosnice visoki turizam, kultura i nasleđe. Među velikim projektima je i centar za talasoterapiju pri luksuznom hotelu koji treba da bude otvoren nedaleko od glavnog grada, Maskata. Rukovodstvo budućeg odmarališta želi da ponudi najsavremenije tehnike i, zahvaljujući tretmanu doktora Mitoa, jedan čuveni tajlandski institut jedini je konkurent centra u Portiviju. Po Lemonijeovim rečima, ova poseta će odlučiti ko će da pobedi; uspeh bi im doneo međunarodni ugled...

Gosti iskaču iz kola izvođeci savršeno uvežbani balet. Ema zapaža prenatrpane mišice ispod odeli – sigurno telohranitelji – a zatim grupicu muškaraca u omanskoj tradicionalnoj odeći. Najmlađi ima mačji hod i neku magnetsku privlačnost koja je istog trena natera da se namršti... Lemonije mu pojuri u susret i Ema shvati da je to dotično „veličanstvo“, to jest, Tarik Kan, najstariji, tridesetogodišnji sin zamenika predsednika Ministarskog saveta Omana, koji je diplomirao na Oksfordu i koji je predodređen za najviše položaje. Taj čovek ima harizmu, Ema je oseća sa mesta na kome stoji. Diskretno ga posmatra dok razgovara s Mitoom, pada joj u oči vrlo agresivan način na koji se naginje prema sagovorniku.

Klijenti obično ne ostavljaju na nju neki naročiti utisak. Bilo da je reč o nekom advokatu ili zvezdi, domaćici ili direktoru neke velike firme, ti ljudi stižu polugoli ispod bademantila, svi u istim, udobnim i mekim papučama. Bilo da su mišićavi ili mlohavi, operisani ili prirodni, kad prođe početna stidljivost, tela se opuštaju, klijent se prepušta njenim prstima. Kada se dodiruje nečija koža, ograde nemaju mnogo smisla. Bliskost odnosi prevagu nad društvenom distancom, razlike se ukidaju... Ema u tom trenutku ipak

oseća neku vrstu nervoze, volela bi da su već stigli dotle. Pred očima joj se nakratko pojavi slika ringa. Imaju sastanak tačno u pola šest. U međuvremenu će obaviti nekoliko tretmana jedan za drugim kako bi nadoknadila kašnjenje zbog te jutarnje parade kojoj se ne vidi kraj. Da li je to uzrok njene nelagode?

Gosti se penju stepenicama ispred ulaza. Buntovni pramen joj pada na obraz, pokušava da ga neprimetno skloni. Muškarac je pogleda. To sigurno traje samo sekund, a onda delegacija uđe u predvorje. Kad se okrene, Ema gurne suseda – Lidoa, kineziterapeuta u centru, homoseksualca, vegetarijanca i anarhistu. On joj zajedljivo namigne.

„Glavu gore, Arapi su otišli“

Ona napravi grimasu kao da se duri i reši da svrati u kantinu. Bolje da nešto pojede pre nego što počne da radi. Društvo je već živnulo, stroge frizure iznad gomile uniformi. *Kao glave plejmobil-figurica*, pomisli nasmejavši se.

Delegacija se okupila ispred monumentalnog pulta u predvorju. Lemonije govori preglasno, kao da je turistički vodič. Najpre će krenuti u obilazak – za pokazivanje su ostavljene samo tri sobe za tretmane, pošto je Njegovo veličanstvo tražilo da centar nastavi normalno s radom – a onda slede ručak i sastanci posvećeni reviziji. Izem ti provod! Ema ima pet masaža pre gospodina Kana. Da, biće „gospodin“, nema šanse da ga oslovljava sa „Vaše veličanstvo“, zaboje je za naređenja! Došlo joj je maltene da samu sebe išamara zato što je obnovila engleski „za svaki slučaj“.

Čudi se svom gnevu. To mora da je zbog umora i zaraznog stresa rukovodstva. Da i ne pominje kolektivnu histeriju.

Sada je 11.35. Rado bi se javila Penelop, ali prijateljica joj je pod pritiskom. U očekivanju velikog dana, imali su tri probe zaredom u restoranu u centru, u kome je ona šefica,

s kompletnim jelovnikom i postavljenim stolovima. Radili su čak i noću, a zauzvrat su probali belugu i grdobinu s tajlandskim začinima. Izem ti utehu!

Ema brzo otkuca SMS.

Vidimo se veceras da pricamo kako je prošlo?

Penelop je sigurno na pauzi, pošto odmah odgovara.

Vazi! U BP-u?

BP, pola 8!

Good luck, Magicni Prsti!

Good luck, Glavni Batlere!

Ha-ha! Mani ga se sto je smesno...

Masaže su se nizale jedna za drugom i popodne je proleto, Ema se nadala da će se tako i nastaviti. Lemonije je, međutim, upozorio timove da kasne u odnosu na plan, verovatno zato da ne bi nešto zabrljali. Prećutna poruka je ostala ista: svi moraju da budu na svojim mestima, u stavu mirno!

Šest je sati, a Tarik Kan se još nije pojavio. Ema se šetka ukrug. Njena nervoza raste iz minuta u minut. Mora po svaku cenu da razbistri glavu. Ne možemo da masiramo ljude ako smo prenapeti ili pod stresom.

Izloživši se opasnosti da je neko tako zatekne, sedne u položaj lotosa, s jednom šakom preko druge, dlanova okrenutih naviše, spojenih palčeva. Položaj *Dhyana Mudra* navodno poboljšava koncentraciju. Ema duboko udahne, a zatim polako izdahne kako bi potpuno odagnala nespokojstvo. Posle tri minuta ponovo otvori oči. Spremna je.

Tarik Kan uđe u sobu u 18.40, za unezverenim Lemonijeom, koji deluje umorno. Emi ga je maltene žao, sve dok on

ne preuzme na sebe jednosmerno predstavljanje: pokazuje je tom važnom čoveku kao da je neka sprava.

„Ovo je Ema, veličanstvo, naša najbolja maserka. Neću vam ništa više reći, ostavljam vas u njenim rukama, lično iskustvo vredi više nego svi komentari, videćete. Naći ćemo se u ružičastom salonu, nastavice kada vi budete želeli...“

Ema više ne sluša. Klijent je netremice posmatra, s poluosmehom na usnama, kao da naslućuje njeno nezadovoljstvo. Ona izdrži njegov pogled i opredeli se za ravnodušnost.

„Gospodine Kan.“

Direktor se umalo ne zagrcne, najednom je sav crven. Pre nego što uspe nešto da kaže, čovek ga oštro prekine.

„To mi se više dopada nego 'veličanstvo'. Izvan sultanata, titula nije potrebna. Prikkladnije je 'sir' ili 'gospodin'.“

Francuski mu je malčice neprirodan, ton hladan. Direktor se povlači, ide maltene unatraske. Emi tada postane jasno koliko je taj čovek navikao da ga slušaju. Nikad ranije, čak ni kod najmoćnijih industrijalaca i bankara, nije osetila toliki autoritet. Praveći se da nije ništa primetila, pokaže mu vrata svlačionice.

„Tamo možete da se skinete. Pronaći ćete peškir i platnene papuče.“

On uđe u kabinu ništa ne odgovorivši. Dok ona priprema mešavinu esencijalnih ulja osmišljenu specijalno za njega – indijska smokva, najskuplje ulje na svetu, rimska kamilica, kedar i trunka pačulija, sve to obogaćeno algama, u skladu s formulom doktora Mitoa – čuje šuškanje odeće koja se svlači, tresak jedne cipele. Tišina postaje opipljiva. Uprkos napetosti, primećuje da joj se ne tresu ruke.

Kan izađe iz kabine, s peškirom obmotanim oko struka. Primećuje njegovih sto osamdeset centimetara – najmanje

– duge mišiće na telu u obliku izduženog slova X. Statua od mesa potpuno nesvesna utiska koji ostavlja.

„Leđa ili stomak?“

Prvi je progovorio, pokazavši tako da kontrola ostaje u njegovim rukama. Malčice provokativan ton opovrgava tobožnju neutralnost pitanja. Ema zauzda osmeh. Njegova namera je očigledna, ali ona nema ni najmanju želju da bude izbačena iz koloseka.

„Stomak.“

On polako klimne glavom i legne na sto. Okrenuvši glavu prema zidu, ona sačeka da se namesti.

„Neki posebni bolovi? Stare ozlede?“

Obično se više raspituje, predostrožnosti radi. Njeni klijenti vole da raspredaju o bolovima dok ona razmišlja koju tehniku da izabere, ajurvedsku ili japansku. Njene šake upravljaju njenom voljom. Danas je Lemonije tražio da završi pakovanjem od algi, njihovim čuvenim specijalitetom, što ne spada u masažu u pravom smislu te reči. U konkretnom slučaju nije joj ostavio mogućnost izbora.

Muškarac odgovara promuklim glasom:

„Ništa osim umora nagomilanog tokom dana. Vaš direktor se potrudio da sve bude kako treba, verujem da ništa nije prepustio slučaju...“

Zabavlja se, testira je. Umesto da nastavi s ispitivanjem, Ema mu spusti dlanove na bazu lobanje kako bi ga naterala da ćuti.

Dodir ga iznenadi. Prolaze joj žmarci kroz kožu, iako nije ni počela. On je takođe uzdrhtao. *Vatra odgovara na vatru*, šapuće glasić u njenoj glavi. Refleksno povuče šake na sekund.

Najpre duboko diše, pa ga tek onda ponovo dotakne. Njeni prsti štipkaju ključne kosti, pipkaju i valjaju kožu sve

do kičmenog stuba. Pritiskajući kvrgavu liniju pršljenova, dube brazdu i s jedne i s druge strane i zadržavaju se na prvom mišićnom čvoru na nivou T3 i T4. *Možda se g. K. opire osećanjima?* Prsti klize naniže, ostavljajući trag. Ne treba samo da gnječi kožu, već i meso, kao da s unutrašnje strane oseća potpuno isto što i on.

Pod dejstvom masaže, dlanovi joj trepere. Pomisli na tren na majčine „ćelije koje plešu valcer“.

Iz muškarčevih krsta izbija gotovo neprijatna toplota. Novi mišićni čvor, T12 i njegova težnja ka savršenstvu. Usana razvučenih u polusmešak, Ema shvati da žmuri. Natera se da otvori oči i posmatra svoje šake kako rade, kao da imaju sopstveni život. Mislila je da se navikla na to, ali nikad ranije nije osetila takvu podvojenost...

Trtična kost je tvrda – njegov sistem uverenja – ništa neobično, s obzirom na njegovo nadmoćno držanje. Premda velika tajna ostaje skrivena, ona može da vidi osnovne linije, njegove otpore i strahove.

Obuzima je jaka želja da mu pomiriše kožu, pa se odmakne od stola kako bi savladala vrtoglavicu koja je vuče naniže. Njene šake preskaču mesnatu oblinu zadnjice, skrivene ispod peškira, i spuštaju se na butine, koje zadrhte kad ih dodirnu. Ne sme smetnuti s uma da i on oseća fluid između njih, osećaj je tako čudno omamljujući i neprijatno snažan u isti mah.

Menja oslonac ne bi li se više ukopala u tlo, pa udahne, rešena da se usredsredi na meridijan jetre. U nastavku pritiska prstima određene tačke i primećuje da on zauzdava grimasu – *poverenje, potisnuti bes* – ne odustaje, već ulaže veći napor na tačkama gde oseća otpor, sve dok ne oseti da se rastaču pod njenim prstima.

Gospodin Kan ispusti kratak uzdah.

Kontrola je u njegovim rukama, pomisli.

Vrati se na potiljak, klizi od ramena do desne ruke, prstiju zarivenih u meso. Meridijan srca je bolan, nije ni čudo. Vreme se rastače, *vrhunsko majstorstvo*, primeti pre nego što mu pipne dlan. Slika njihovih prepletenih šaka natera je da se trgne toliko jako da ponovo prekine kontakt s njegovom kožom.

Predi smesta na levu stranu, nećeš ga valjda ostaviti napola izmasiranog!

Njena masaža ne liči više ni na šta. Pokušava da izbacimisli iz glave tako što se grčevito hvata za banalne detalje: opojni miris esencijalnih ulja, muško telo izdelfeno na anatomske celine, torzo – noge, glava – vrat, prsti – ručje i doručje, to je nalik na slagalicu, na tačke koje treba spojiti, to je samo malo kože koju treba mesiti, ništa drugo...

„Predite, molim vas, na leđa.“

„*Molim vas!*“ Naredba liči na usrdnu molbu. Doduše, gospodin Kan, ovako omamljen, sigurno ne kapira bogzna šta. Emi dođe da samu sebe išamara... Tela govore, to je logično, i ona taj jezik poznaje bolje nego iko, ali nikad nije bila ovako pogubljena, kao da je tinejdžerka koju pale jeftine fantazije!

Srećom, on žmuri. Koža mu je boje karamela. Ema se usredsređuje na ramena, izbegavajući torzo. Kratke, vrlo tamne malje, iscrtavaju stazu od grudnih mišića do trbuha. Napeo je mišiće i prebrzo diše.

On zna.

Dva prilično gadna ožiljka presecaju mu bok i list leve noge. Stvarno su ga iskasapili kad su ostala takva ispupčenja. Čudno je da mu nije palo na pamet da ih sredi. Ema nakratko pomisli na svoj ožiljak, koji se pruža od slepoočnice do

potiljka, nevidljiv zbog kose, nalik na tajnu tetovažu, skarifikaciju.* Voli da zna da je tu. Trag nesreće...

Njene šake se bacaju na levu butinu – spoljašnju, bezopasnu stranu – zatim se spuste ka listu da bi, tek malo popustivši pritisak, izmesile keloidni ožiljak, a onda preskoče deo iznad stopala da bi se pozabavile desnom nogom, butinom, listom.

To se odvija prebrzo, ali nema veze; obuhvati rukama gležnjeve i ispritska ga sve do vrhova prstiju, a onda ponovo krene naniže, dubeci svod stopala. On ječi, jedva čujno, i ona likuje jedan sekund, ne duže; snaga je napušta i energija u njenim šakama opada kao kad se voda povlači za vreme oseke.

Završava širokim pokretom glađenja kako bi izbacila poslednje ostatke napetosti. Nešto je, međutim, muči, zaboravila je neku sitnicu iz Lemonijeovih uputstava...

Alge!

Još može da se izvadi, mešavina je spremna, prave je temperature, ali ne bi imalo smisla da sada stavi pakovanje, to bi bilo neka vrsta svetogrđa.

Uzmakavši jedan korak, posmatra ga, opruženog na stolu, toliko lepog da to oduzima dah. Da ne bi naslutio njen nemir, promrmlja:

„Polako, nemojte da žurite.“

Pre nego što uspe da joj odgovori, ona šmugne u ostavu rezervisanu za osoblje. Brzo gurne šake pod hladnu vodu i krene grozničavo da ih trlja. Iako ugašena, vatra i dalje tinja. Oseća li on isto što i ona?

Očigledno!

* Plitka ogrebotina ili zarez na koži napravljeni u cilju lečenja ili u obredne svrhe. (Prim. prev.)

Ma daleko mu lepa kuća! Ema ne namerava da ga sačeka. Šta je najgore što može da joj se desi? Prijaviće je zato što se nije pridržavala protokola?

Pre nego što se predomisli, uzme poklon-paket koji treba da mu da posle masaže i nažvrlja: „Ovi proizvodi produžavaju dejstvo masaže. Srećan put kući, gospodine Kan. Ema.“

Kad isključi hemijsku, kratko okleva. Ne sviđa joj se to „Ema“, previše je servilno i prisno. Doda prezime – „Morvan“ – i zadovoljno osmotri rezultat. Bar su u toj sobi ravnopravni. Doživeli su isti šok.

Ona spusti paket na okrugli stočić u predsoblju, ne može da promaši. Pita se šta će pomisliti, da li će mu biti žao. To je oraspoloži.

3.

Upravo izasla. Dogovor i dalje vazi?

Vazi! Roze. Hik!

Jurim. Grrrr!

Penelop vrti glavom, razapeta između ljutnje i nežnosti. Ema je super, ona je najbolja devojka na svetu sve dok se ne povede priča o poslu i pod uslovom da nemate ništa protiv da vas ostavi na cedilu i odjuri kako bi se zatvorila u svoj bunker.

Ona mahne mužu. Žilijen izgleda umorno, kao i uvek na kraju sezone. Upravo poslužuje turiste za jednim stolom, Belgijance ili Engleze, ako je suditi po kriglama piva ispred njih. Iako to poriče, umor pojačava njegove napade potištenosti. S druge strane, ipak je bolje što je preuzeo *Bar prijatelja* i pretvorio ga u jedno od najposećenijih mesta u tom delu Bretanje nego da se vrti ukруг.

Žilijen je 13. novembra 2015. ćaskao s gostima u svom baru kad su odjeknuli pucnji iz kalašnjikova. Podigao je pogled prema kafeu *Zgodna ekipa* i video tela koja padaju kao statuice na vašarskom štandu. Pucnjava je trajala

minut-dva, čitavu večnost koju svake noći ponovo proživljava u košmarima.

Sto šezdeset četiri čaure. Dvadeset jedna žrtva. Brojevi su poput zastavica zabodenih na mestu zločina. One ne govore ništa o krvi, mirisu pokolja, preneraženosti, već iznose činjenice o izbijanju nasilja.

U danima posle napada, Žilijen nije otvarao svoj kafe. Godinu dana kasnije, preneo je svoj udeo na poslovnog partnera, pobjegao iz Pariza i lutao nekoliko meseci pod izgovorom da putuje. Trebalo je da Bretanja bude samo usputna stanica, ali sreo je Penelop. Otada se nisu razdvajali. Strast je izbrisala petnaest godina razlike između njih, ozbiljnost jednog, neobuzdanu maštu drugog. Oni jedno drugo dopunjuju i iskreno se vole.

Penelop, koja je zadubljena u razmišljanje, zatečena je. Žilijen joj donosi desetak kraljica ostriga iz zaliva Kiberon i teatralno joj pruža njen omiljeni tabasko.

„Nikad mi neće biti jasno kako je moguće da nemaš osećaj za dobro jelo, Penelop!“

Umesto da mu odgovori, ona kapne sos na svaku ostrigu pre nego što proguta tri, jednu za drugom, zadovoljno uzdahnuvši.

„Nema svrhe da te pitam jesu li po tvom ukusu.“

„Savršeno začinjena sreća.“

„Nećeš da ostaviš za drugaricu?“

„Biće ovde za pet minuta. Donećeš nam girice?“

Ona napravi grimasu, koja je sasvim dovoljna da joj oprosti što jela preliva tabaskom-kečapom-majonezom.

„Mi o vuku...“

Ema veže bicikl i pređe preko terase. Njena pojava izazove uobičajeno komešanje: zacakljeni pogledi, ispršene grudi, skeleti koji se iznenada uspravljaju. Ona ništa ne primećuje,